

God is er

Na 26 jaar ontwikkelingshulp in Burkina Faso keerden Noël en Manja Soetaert in 2017 terug naar België. Het project stond op eigen voeten. Door deze tijd in Afrika was hun gezin een internationaal gezelschap geworden. Hun oudste zoon Alexander woont met zijn gezin in New Mexico, hun dochter Thaïs in Texas en hun jongste dochter Nathanja in Denemarken. Immanuel woonde toen nog in België maar zal ook verhuizen naar Houston (Amerika).

Het doel van Noël en Manja was om heen en weer te reizen tussen Amerika, Denemarken en België en te genieten van de kleinkinderen. Ze hadden weer de tijd hiervoor, na het drukke leven in Burkina Faso. Het idee groeide zelfs om zich te vestigen in Denemarken bij het gezin van Fred en Nathanja. Zij hadden een kangoeroewoning gekocht en dit leek een prima oplossing om toch dicht bij één van de kinderen te wonen.

Corona-trip

In maart 2020 waren ze op één van die trips, deze keer in Oslo (Noorwegen). Covid-19 was overgewaaid naar het Westen. In die tijd zei de Minister van Gezondheid in België, Magie Deblock, dat we ons geen zorgen moesten maken en dat het eerder om een nieuwe soort griep ging. Vanuit Denemarken trokken ze naar Houston in Amerika. Toen echter bleek dat corona meer was dan een 'griepje', konden ze niet meer terugkeren naar Denemarken, waar hun auto stond. Drie maanden zaten ze 'vast' in Amerika tot uiteindelijk de grenzen weer open gingen. Dus was, na eerst een tussenstop in België, hun bestemming weer Denemarken.

Ommekeer

Op zondagmorgen 13 september 2020 werd het levensplan van Noël en Manja helemaal door elkaar geschud. Ze logeerden toen bij Fred en Nathanja. 's Morgens kon Noël zijn been niet meer bewegen. Later bleek het te gaan om een hersenbloeding die 's nachts was begonnen. Het heeft dus een hele tijd geduurd vooraleer dit opgemerkt werd. Een deel van zijn hersenen zat een hele tijd zonder zuurstof, waardoor zijn toestand heel ernstig geworden was. De situatie verergerde zienderogen. Hij kon niet alleen zijn rechterbeen niet meer kon bewegen maar ook zijn rechterarm. De ziekenwagen werd opgebeld, maar tegen die tijd lukte het spreken al niet meer. Pas een half uur later arriveerden ze in het ziekenhuis van Roskilde. Zijn toestand was zodanig kritiek dat ze vreesden voor zijn leven. Ze slaagden er maar niet in om zijn bloeddruk naar beneden te krijgen.

Maar Noël overleefde het. Na 14 dagen werd hij gerepatriëerd naar het Academisch Ziekenhuis Groeninge te Kortrijk. Omdat zijn toestand gestabiliseerd was, werd hij na enkele weken doorverwezen naar het revalidatiecentrum 'de Reepkaai' in Kortrijk. Eerst lagen ze met z'n tweeën op een kamer, maar net voordat corona overall uitbrak, mocht de andere patiënt naar huis. Manja kreeg toen een uurtje per dag om op bezoek te gaan. In december brak corona ten volle uit in het centrum. Doordat daar iemand aan de ziekte was overleden, werden de maatregelen enorm verstrengd. Noël werd volledig geïsoleerd op zijn kamer. Je moet je voorstellen: Noël kon geen TV kijken, omdat het beeld te wazig was. Hij kon ook geen boeken lezen, omdat hij zich niet kon concentreren en ook het bezoek van Manja viel volledig weg. Bovendien kon hij niet meer naar de fysiotherapie, maar kwam de

**Op
zondagmorgen
13 september
2020 werd het
levensplan van
Noël en Manja
helemaal door
elkaar geschud.**

fysiotherapeut op zijn kamer wel enkele oefeningen doen. Er was dus enorm veel tijd om na te denken. “Teveel tijd”, zegt Manja. Noël kwam in een zware depressie terecht. Je zou voor minder. Hij wilde niet meer eten en zelfs niet meer praten, hoe beperkt dit ondertussen ook was.

Donkere periode

Op die momenten dacht hij ook aan euthanasie. Hij praatte erover met een verpleger. Deze begreep Noëls standpunt en zou het voor hem verder uitzoeken. “Waar was toch de Heer Jezus?” “Waar was Hij in dit verhaal?” Noël voelde God niet meer. Maar enkele uren later waren die negatieve gevoelens weer weg en ervoer hij de blijdschap dat de Heer bij hem was. Noël kreeg antidepressiva van de dokter voorgeschreven en dat hielp ook een stuk.

In ieder geval omschrijft Noël deze periode uit zijn leven als de donkerste periode die hij

ooit meemaakte. Ook Manja had het toen heel moeilijk. Zij was eveneens totaal geïsoleerd. Driemaal per dag belde ze naar de verpleging, die dan de telefoon doorgaf aan Noël. Dat was het enige contact met elkaar. Manja mocht verder iedere dag enkel de was in het centrum komen ophalen, vanaf het buitenvenster eens zwaaien naar Noël en that’s it. Dit heeft een volle maand geduurd. Op 12 december verjaarde Noël. Dit was het enige moment dat hij eens uit zijn kamer mocht komen. Enkele familieleden en vrienden kwamen met een spandoek waarop stond ‘**Noël 67. Fijne verjaardag.**’ Allen met een mondkapje op en achter glas. ‘Fijn’ zou je je toch anders voorstellen.

Eventjes stopt mijn gesprek met hen... er worden tranen weggepinkt. Woorden zijn onnodig om deze donkere periode te beschrijven. Ook kerstdag en nieuwjaarsdag 2020 zijn in Noëls herinneringen gegrift als zwarte periodes. Alleen, eenzaam,

verlaten...

Naar huis ?

Op een bepaald moment moesten Noël en Manja een keuze maken. Ofwel verliep de revalidatie onder dezelfde omstandigheden in het ziekenhuis verder ofwel keerde Noël, mits assistentie, naar huis terug. Psychisch zaten beiden erdoor en werd de keuze vlug gemaakt om Noël naar huis te halen. Noël had al eens de vraag gesteld aan Manja: “Zijn we eigenlijk nog wel getrouwd?” De scheiding was lang genoeg geweest, te lang. Als Manja geweten had dat Noël zo geïsoleerd was in het revalidatiecentrum, had ze hem al veel vroeger naar huis laten komen.

En dus kwam Noël thuis in hun huisje in Marke. Geen sinecure. Het huis was geenszins aangepast aan de noden van Noël, die voor de zorgen volledig afhankelijk was van derden. In het ziekenhuis kwamen ze Noël al heel

vroeg wakker maken, zodat hij eenmaal thuis ook vroeg wakker was. 's Nachts kwamen ze hem in het ziekenhuis minstens drie keer opzoeken, draaien van kant zodat hij geen doorligwonden kreeg, zorgen dat hij op tijd naar het toilet kon, verversen van kledij... Kortom, een hele klus. Manja stond er nu plots bijna alleen voor. Twee verpleegsters uit de kerk waarvan Noël en Manja lid waren, gaven de nodige verpleging en zorg. Daarenboven was Noël de eerste tijd heel verward. Hij was immers in een andere situatie en plaats terecht gekomen. Hij riep soms op zijn moeder (die al heel lang overleden was), werd constant wakker... Manja was ten einde raad. Ze belde de ziekenwagen. Noël werd weer in een totaal geïsoleerde omgeving geplaatst. Maar hoe lang kon ze deze situatie thuis nog volhouden?

Cohousing

Gelukkig kregen ze hulp van hun zoon Immanuel, die zelfs een tijd kwam slapen naast Noël, zodat Manja ook haar rust kreeg. Langzaamaan is de situatie verbeterd en leefbaar geworden 's nachts. Iedere werkdag kwam de ziekenwagen Noël ophalen om hem naar het revalidatiecentrum te brengen. Twee jaar lang. Dit was meteen

ook een moment dat Manja van rust kon genieten (ze had toen telkens zo'n 2,5 uur voor zichzelf) of om praktische zaken te verrichten, zoals boodschappen.

Noëls broer en schoonzus hebben een ruimte naast hun huis volledig ingericht volgens de noden van Noël en Manja, een systeem van co-housing, waardoor de leefomstandigheden van Noël en Manja enorm veranderd zijn en ze weer levenskwaliteit kregen.

Hoe kijken Noël en Manja terug naar de voorbije periode?

Ik dacht dat ze toch wel op zijn minst opstandig zouden zijn tegen de Heer. Maar niets daarvan: ze kenden helemaal geen opstandigheid. Noël was wel op bepaalde ogenblikken bang dat zijn geloof inbeelding was, dat hij zich God inbeeldde. Maar even vlug als dit idee in zijn hoofd rondwaalde, verdween het weer. Iedere keer haalde Jezus hem uit die negatieve gedachtegang. Ook Manja had vaak depressieve gevoelens. Maar dit was telkens maar voor een paar uur. Zeker op het moment van totale isolatie, voelde Manja zich heel dicht bij God. Ze had veel tijd om te bidden, om in de Bijbel te

Woorden zijn onnodig om deze donkere periode te beschrijven.

Covid-19: tijdelijk geen bezoek op stadscampus reepkaai

Gepubliceerd op 07 dec 2020

Op campus reepkaai werden een aantal positieve gevallen van Covid-19 vastgesteld. Omdat we er alles willen aan doen om verdere besmetting in te dijken, is daarvoor ook het bezoek van de partner in zorg niet langer toegelaten.

Voor de palliatieve eenheid Ten Oever is bezoek wel nog mogelijk.

Samen met onze dienst ziekenhuishygiëne volgen we de situatie 24 uur op 24 op. Zowel patiënten als medewerkers worden op regelmatige basis getest. Er is geen reden tot paniek.

Verjaardag op afstand wegens covid

lezen...

Noël had ergens het gevoel dat God bij hem was. *"Ik wist dat ik niet alleen was."* Hij kan het moeilijk onder woorden brengen, maar wist wel telkens dat Jezus er was en dat Hij van hem hield.

En nu?

Iedere dag lezen ze samen in de Bijbel en ze genieten er ook duidelijk van. Ze ervaren de Heer Jezus als heel dichtbij. Als Noël TV kijkt, dan is hij afhankelijk van de ondertiteling. Op die manier kan hij volgen. Luisteren blijft moeilijk gaan. Hij kan het te weinig vlug opnemen. Een gesprek in groep lukt ook niet. Soms komen er wel schuldgevoelens van Noël t.a.v. Manja naar boven omdat ze niet meer naar hun kinderen kunnen reizen. Ze hebben al eens een poging ondernomen om naar Denemarken te reizen, maar dit was zwaar. Maar ze hebben leren leven met hun situatie. Noël voegt eraan toe: *"Ik weet dat er een God is Die*

van ons houdt, Die voor ons zorgt. Iedere dag viere Manja en ikzelf thuis Avondmaal. Dit herinnert er ons telkens aan wat het onze Heer gekost heeft om ons met Hem in contact te brengen." Manja vult aan: *"We doen nu eigenlijk op geestelijk vlak veel meer dan vroeger. We hebben en nemen ook de tijd ervoor. Na het eten lezen we telkens samen een hoofdstuk uit Gods woord."* Noël: *"We gebruiken ook meer en meer de naam van de Heer, Jezus. Hij is op aarde geweest, is mens geworden en kan perfect met ons meevoelen. Hij laat ons niet in de steek. We kunnen ontmoedigd zijn, ons alleen voelen, dat wel. Je kunt je niet voorstellen hoe diep je kunt vallen, hoe ver je van God verwijderd kunt zijn, maar nogmaals: Hij laat je nooit in de steek."* Manja gaat verder: *"De slechtste tijd voor ons, is ook de beste tijd geweest om naar God te gaan. Als ik zwak ben, dan ben ik sterk in Hem..."*

Noël en Manja geloven dat God geneest. Ze zouden graag hebben dat Noël genezen wordt, maar ze beseffen ook dat God misschien een ander plan met hen heeft. Door zijn revalidatie heeft Noël enorm veel sociale contacten gekregen met hulpverleners. Het zijn vrienden geworden en hij vindt het heerlijk om over de liefde van de Heer Jezus te kunnen vertellen...

Yvan Thomas

**Je kunt diep
vallen, maar je
mag weten:
'Hij laat ons niet
in de steek'.**

Colofon...

Evangelische Volwassenen Werking vzw
afd. Wegwijzer

Coördinatie: Erik D'Joos
Witgoor 63
2250 Olen

Mail: info@weg-wijzer.net

Bestel: bestel@weg-wijzer.net

Web: www.weg-wijzer.net

Redactie: Erik D'Joos, Johan Leroy,
Yvan Thomas, Martin
Turner, Ann Van der Flaas.

Correctie: Ann Vermeersch

Eindcorrectie: Marijke Verbrigghe

Vormgeving: Jehtron Wervik

© Overname van artikelen is mogelijk, mits
voorafgaande toestemming van de uitgever.

Reacties kunnen via mail ons toegestuurd
worden naar info@weg-wijzer.net